

Arrest

nr. 131 313 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren te Jelhum, in de provincie Punjab. U bent een sjiitische moslima. U bent gehuwd en heeft drie minderjarige kinderen, waarvan er twee samen met u in België aanwezig zijn. Ook uw jongere broer, (...) (OV X en CG X), is samen met u naar België gekomen. Hij was minderjarig bij aankomst.

U verklaart dat u Pakistan diende te verlaten uit vrees voor vervolging omdat u sjiitische bent. Op 10 oktober 2010 zou u uw beide ouders, oom en schoonmoeder verloren hebben bij een bomaanslag op een bus pelgrims op weg naar Iran. U vernam dit nieuws via de TV. Uw man ging met andere mensen van jullie gemeenschap naar Quetta, waar er een begrafenis plaats vond, omdat de lichamen niet herkenbaar waren. Uw man had in Jelhum een winkel van CD's en DVD's en sjiitische parafernalia.

Op 2 december 2011 werd de winkel aangevallen door een meute die de inboedel vernietigde en de winkel in brand stak. Hierop verkochten jullie het ouderlijk huis en verhuisden naar Hassanabdal, waar uw man opnieuw een zaak opstartte. Jullie woonden boven de winkel. In maart werd uw man op straat met een mes gestoken en diende hij in het ziekenhuis te worden verzorgd. Hierop besloot uw man dat het er niet meer veilig was en dat het beter was om naar het buitenland te gaan. De 23ste was er in Hassanabdal een bijeenkomst van de Sepah-e Sahaba, waarin werd gesteld dat het doden van sjiïeten gerechtvaardigd is. Ongeveer drie dagen later viel er opnieuw een groep mannen jullie winkel binnen en werden er vernielingen aangericht. Uw man en broer werden hard geslagen en geraakten gewond. U kwam af op het tumult en iemand van de mannen probeerde uw kind van uw arm te rukken, waarbij u viel en uw peuter een beenbreuk opliep. Op de 30ste zou uw dochter op weg naar school ontvoerd zijn. Uw man en broer zouden naar de politie zijn geweest maar deze zeiden dat jullie haar in de buurt moesten zoeken. Die avond kregen jullie een dreigtelefoon waaruit bleek dat jullie dochter ontvoerd was. De politie ondernam andermaal geen actie. Uw man was in de buurt voortdurend op zoek naar jullie dochter maar veertien dagen later verdween ook hij spoorloos. Vervolgens ging u naar de vriend van uw man, waar u nog ongeveer zes dagen wachtte op nieuws van hem. Vervolgens zei de vriend van uw man dat het beter was dat u, met uw broer en kinderen, Pakistan zou verlaten. Op 1 juni 2012 vloog u van Pakistan via Bahrein naar België waar u op 4 juni 2012 een asielaanvraag indiende. U legt volgende documenten neer: uw geboorteakte en die van uw broer, u opgestuurd door een vriend van uw vader, alsook verscheidene foto's van uw man en dochter en familieleden. Via uw advocaat legt u een rapport neer van UNHCR betreffende sjiïeten in Pakistan dd. 9 januari 2014. Tevens legt u een psychologisch verslag neer en attesten van hospitalisatie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er aan verscheidene elementen van uw vluchtrelaas onvoldoende geloof kan worden gehecht. Immers, uw relaas berust uitsluitend op uw verklaringen, zonder enig begin van gedocumenteerd bewijs. U legt behalve een geboorteakte van uzelf en uw broer, alsook enkele foto's van uw familieleden, geen enkel document neer dat uw vluchtmotieven zou kunnen ondersteunen. Daar het over verscheidene ernstige incidenten handelt, is het merkwaardig dat u dit niet met documenten kan staven.

Zo verklaarde u dat uw ouders, oom en schoonmoeder op 10 oktober 2010 om het leven zijn gekomen bij een bomaanslag op hun bus toen ze op bedevaart gingen naar Iran. Uw verklaring dat u dit tragische nieuws heeft vernomen via de TV en dat u nooit op de hoogte werd gebracht van deze dramatische gebeurtenis door enige officiële instantie is zeer twijfelachtig. U gevraagd of er overlijdensaktes van uw ouders, oom en schoonmoeder zijn, antwoordt u ontkennend, het zou niet nodig zijn geweest in Pakistan (gehoorverslag CGVS p.12). Hieraan kan echter onvoldoende geloof worden gehecht. Aangezien u na de dood van uw ouders de facto de voogdij kreeg over uw minderjarige broer (gehoorverslag CGVS p.4), kan toch in alle redelijkheid worden verondersteld dat er overlijdensaktes opgesteld zijn. Bovendien verklaarde u dat u en uw man het huis van uw ouders hebben verkocht om naar Hassanabdal te gaan (gehoorverslag CGVS p.12). Andermaal kan worden verondersteld dat u over de nodige documenten diende te beschikken om op eigen houtje het ouderlijk huis te (kunnen) verkopen. Dat u de tragische dood van uw familieleden op geen enkele manier, met enig tastbaar begin van bewijs, kan staven, kan echt niet worden geloofd.

Verder moet ook worden opgemerkt dat u niet precies kan aangeven welke steden uw ouders tijdens hun pelgrimstocht in Iran gingen bezoeken. Dit is opvallend aangezien een bedevaart naar Iran toch een bijzonder belangrijke gebeurtenis is voor een sjiïet, waarover zeker werd verteld binnen de familie. Het is zelfs met moeite dat u één plaats kan noemen, namelijk de moskee van jullie leider, Imam Ahmad Raza (gehoorverslag CGVS p.3). Echter in eerste instantie wist u niet te zeggen in welke Iraanse stad zijn moskee gelegen is, om vervolgens, nadat opgeworpen werd dat het toch bevreemdend is dat u zo weinig kan vertellen over de geplande bedevaart, te stellen dat het in Teheran is. Echter, uit informatie (beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt de moskee en heiligdom van de sjiïtische imam Reza gelegen in Mashhad, en dat imam Ahmad Raza (die u vermeldt) een soennitische geestelijke is.

Tot slot kan ook worden verwezen naar de website van de 'South Asian Terrorisme Portal' dat bijna dag na dag incidenten rapporteert, en waar er geen melding werd gemaakt van een aanslag op een bus pelgrims in de maand oktober 2010 (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het enkele feit dat een dergelijk - maar toch spraakmakend - incident niet werd gerapporteerd betekent 'an sich' niet dat het niet zou hebben plaatsgevonden. Echter, minstens mag van u worden verwacht dat u zelf hierover de nodige bewijstukken zou aanbrengen. U maakt op geen enkele manier aannemelijk dat u uw ouders, uw oom en uw schoonmoeder heeft verloren bij een aanslag op sjiïtische pelgrims.

Hierbij dient ook te worden vastgesteld dat aan uw jongere broer werd gevraagd iets over zijn vader te vertellen, bijvoorbeeld over zijn werk. Het is bijzonder bevreemdend dat uw broer geen informatie kan geven over jullie vader (gehoorverslag CGVS Khan Ali p. 9). Zijn verklaring, nl. dat hij toen hij naar hier kwam alles probeerde te vergeten, slaat nergens op gezien er gevraagd werd eender wat over jullie vader te vertellen. Hem ermee geconfronteerd dat hij veertien jaar was in 2010, het jaar waarin jullie ouders zouden zijn omgekomen en dat hij zich toch iets moet herinneren over zijn eigen vader, antwoordde hij dat hij er nooit over heeft nagedacht. Dergelijke antwoorden laten vermoeden dat uw ouders misschien al veel langer overleden zijn en in andere omstandigheden dan u aangeeft. In ieder geval draagt het niet bij tot de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw familie vrij recentelijk is omgekomen bij een bomaanslag en op een brutale manier plots uit het leven werden weggerukt.

Wat vervolgens de andere incidenten betreffen, zijn er volgende opmerkingen te maken.

Wat het incident betreft in Jelhum op 2 december 2011 moet worden opgemerkt dat u geen weet heeft van het feit of er al dan niet politie aan te pas is gekomen, wat toch kan worden verondersteld wanneer er een aanval gebeurd op een marktplaats en de zaak van uw echtgenoot in brand wordt gestoken (gehoorverslag CGVS p.9). Immers, een dergelijk incident levert toch gevaar op voor de hele buurt. Verder stelt u ook dat uw man geen klacht heeft ingediend "omdat die toch niet wordt geregistreerd". Toch is het bevreemdend dat jullie niet eens geprobeerd hebben om een klacht in te dienen. Uw broer beweert dan weer dat uw man wel naar de politie is gegaan maar dat ze hem niet hebben willen helpen (gehoorverslag CGVS Khan Ali p. 3). Uw broer verder gevraagd wat er precies is gebeurd, zegt hij dat uw man werd aangevallen, dat zijn been werd gebroken en dat er vernielingen werden aangebracht. Over een brand zegt hij spontaan niets en pas als het hem expliciet wordt gevraagd bevestigde hij dit, terwijl hij eerder had gezegd dat "de muren niet waren vernield of zo". U verklaarde daarentegen dat de winkel 'helemaal' was uitgebrand (gehoorverslag CGVS p.9). Deze verklaringen zijn verre van gelijklopend, waardoor de geloofwaardigheid van jullie relaas verder wordt ondermijnd.

Vervolgens, wat betreft de aanleiding om te besluiten om naar het buitenland te gaan, moet worden vastgesteld dat uw man contacten heeft gelegd met de smokkelaar en jullie reis naar het buitenland heeft geregeld (gehoorverslag CGVS p.4). In eerste instantie zei u dat "nadat uw man was aangevallen op straat in Hassanabdal" hij opperde dat het beter was om naar het buitenland te gaan (gehoorverslag CGVS p.4). Maar u even later gevraagd waarom u naar Hassanabdal bent gegaan, zegt u dat de vriend van uw man, met wie hij alles had geregeld om naar België te komen, had gezegd dat het op het op drie tot vier uur afstand lag en dat jullie er veilig zouden zijn (gehoorverslag CGVS p.5). Uw broer hierover bevraagd zegt hij dat de vriend van uw vader de reis heeft geregeld (gehoorverslag CGVS Khan Ali p. 6). Als hierop wordt gerepliceerd zegt hij vervolgens dat zijn schoonbroer de reis heeft betaald, maar de vriend van zijn schoonbroer de contacten heeft gelegd met de smokkelaar. Hem gevraagd wat de naam is van die vriend, zegt hij dat niet meer te weten, maar erop gewezen dat jullie toch zes dagen bij die persoon in huis waren en hij jullie ontzettend heeft geholpen, stelt hij plots dat dat een 'andere vriend' was, die hij ook niet bij naam kent (gehoorverslag CGVS Khan Ali p.6), terwijl hij enige tijd later stelt dat het Hayder Ali was (gehoorverslag CGVS Khan Ali p.9). U verklaarde echter dat uw man in Hassanabdal maar één vriend had, Hayder Ali (gehoorverslag CGVS p.9). Opnieuw lopen jullie verklaringen niet gelijk.

Uit het bovenstaande is het vermoeden gerezen dat jullie niet naar Hassanabdal zijn gegaan om jullie bestaan er terug op te bouwen, maar eerder als tussenstap omdat jullie al besloten hadden Pakistan te verlaten.

Bovendien kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde incidenten in Hassanabdal. Immers, het is toch frappant dat uw man bij de door u genoemde - zware incidenten - geen enkele keer een klacht indiende bij de politie. Enkel naar aanleiding van de beweerde ontvoering van uw dochter zou hij naar het politiebureau zijn gegaan, waarbij ze hem in eerste instantie niet hebben willen helpen, omdat het "kind in de buurt moest worden gezocht". Echter, na het telefoontje van de ontvoerders waarmee de ontvoering werd bevestigd, lijkt het toch wel zéér bevreemdend dat de politie ook dan geen klacht zou willen noteren, aangezien het hier om de verdwijning van een klein meisje gaat en er duidelijk kwaad opzet mee was gemoeid. U stelt dat uw man twee tot drie keer naar de politie is gegaan, maar er geen gehoor kreeg (gehoorverslag CGVS p.15). Op de vraag waarom uw man geen klacht indiende bij het hoofdbureau, stelt u dat men in het lokale bureau zei dat hij daar geen recht toe had. Echter, uit informatie aanwezig op het CGVS (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat een Pakistaans burger zich wel degelijk tot het gerecht kan wenden, indien hij/zij in een plaatselijk bureau geen gehoor zou vinden (gehoorverslag CGVS p.8). Gezien de ernst van de feiten is het niet geloofwaardig dat uw man niets meer zou hebben ondernomen.

Het is niet geloofwaardig dat uw dochtertje zou zijn ontvoerd en uw man zich enkel zou beperken, gedurende veertien dagen, om in de buurt navraag te doen. Op zijn minst kan men

verwachten dat dan de hulp van jullie gemeenschap wordt ingeroepen. U verscheidene keren gevraagd, gezien de talrijke problemen voor sjiïeten in Pakistan, of er dan geen advocaten zijn, of andere mensen, die de klachten bundelen, die toch aandringen op de toepassing van wetten en rechten, en dat jullie de mogelijkheid hebben om naar een hoger gerechtshof te stappen, zegt u dat jullie in Jelhum gesproken hebben met het hoofd van jullie gemeenschap en dat die het advies gaf om te verhuizen (gehoorverslag CGVS p.9 en p.11). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u of uw man enige moeite heeft genomen om jullie gemeenschap te contacteren om ervoor te zorgen dat er druk werd uitgeoefend op de politie om een onderzoek te doen naar uw verdwenen dochter. Meer nog, u gevraagd wie de vertegenwoordiger is van de sjia-gemeenschap in Hassanabdal, moet u opmerkelijk genoeg het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS p.9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze.

In dezelfde lijn is het ook bijzonder bevreemdend dat u bij de politie geen aangifte heeft gedaan van de verdwijning van uw man (gehoorverslag CGVS p.7). U gevraagd wat u dan gedaan heeft om uw man terug te vinden, zegt u dat u op hem heeft gewacht en dat zijn vriend verscheidene mensen heeft gebeld (gehoorverslag CGVS p.7). Echter, een dergelijke afwachtende houding is toch niet in verhouding tot het feit dat uw man verdwenen is tijdens een zoektocht naar jullie dochter. Uw broer verklaarde dan weer dat de vriend van uw man heeft gezocht en naar de politie is gegaan (gehoorverslag CGVS Khan Ali p.5). Het is merkwaardig dat u hierover niets zegt en u en uw broer hierover andere verklaringen afleggen.

Verder moet er ook worden vastgesteld dat uw broer verklaringen heeft afgelegd die jullie bewering, namelijk dat jullie een viertal maanden in Hassanabdal hebben gewoond en gewerkt, op losse schroeven zet. Zo stelden jullie allebei dat hij in Hassanabdal in de winkel zou hebben gewerkt, samen met uw man (gehoorverslag CGVS (...) p.3). Aangezien het een zaak betrof die jullie helemaal terug hebben moeten opbouwen - die in Jelhum was immers uitgebrand - is het merkwaardig dat uw broer niet kan aangeven waar uw schoonbroer zijn goederen heeft aangeschaft, wie zijn leverancier was. Ter verklaring zei hij dat de stock van de winkel zo groot was dat er geen leverancier nodig was. Dit is bizar in het licht van jullie verklaring dat de winkel in Jelhum geheel vernield en uitgebrand was (gehoorverslag CGVS p.7). Het moet dan toch nodig zijn geweest om in Hassanabdal een geheel nieuws stock aan te leggen, wat op drie à vier maanden tijd een hele klus is. Uw broer overtuigt niet wat betreft zijn werk in de winkel van uw man. Verder werd hem ook gevraagd of het tijdens de maand Moharram was toen de winkel in Hassanabdal werd aangevallen. Hierop antwoordt hij dit niet te weten omdat hij maar twee maanden kent volgens de islamitische kalender en het lang geleden is (gehoorverslag CGVS p.4). Deze uitleg volstaat niet, immers de maand Moharram is voor de sjiïeten zo'n belangrijke en feestelijke religieuze maand, waarbij het bijzonder druk moet geweest zijn in de winkel. Het is dan ook merkwaardig dat uw broer zich daar niets van herinnert.

Wat er ook van zij, u legt geen enkel begin van bewijs neer inzake de gebeurtenissen die u in Hassanabdal zouden zijn overkomen.

Wat betreft uw gebrek aan identiteitsdocumenten, met name uw identiteitskaart, is uw verklaring dat u niet beschikte over een identiteitskaart ("shenaktikaart") opvallend, aangezien het een verplicht document is in Pakistan en 90% van de Pakistanen een ID-kaart heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). U geeft als verklaring dat u minderjarig was toen u huwde en dat u het daarna niet meer heeft aangevraagd, omdat het niet nodig was. Toch is het weinig aannemelijk dat u nog nooit in uw leven uw identiteitskaart zou hebben nodig gehad, aangezien het voor tal van zaken nodig is. Klaarblijkelijk ook niet na de dood van uw ouders, toen u de voogdij over uw broer verkreeg en de verkoop van het ouderlijk huis moest regelen. Ook uw verklaring dat u geen tijd had om documenten van uw man mee te nemen, is opvallend aangezien jullie toch nog zes dagen bij de vriend van uw man hebben verbleven. In die periode werd beslist dat u met uw twee jongste kinderen en uw broer zou vertrekken. Het moet met andere woorden toch mogelijk geweest zijn om andere documenten mee te brengen die iets zeggen over uw verblijfplaats, huwelijk, kinderen, eigendom, etc. (gehoorverslag CGVS p.9-10 en p.14).

Het enige document dat u neerlegt is een geboorteakte van uzelf en uw broer. Deze zou volgens uw verklaring aangevraagd zijn door een vriend van uw vader (gehoorverslag CGVS p. 3 en p.14), hoewel er op het document staat dat het om een oom langs moederszijde gaat. Aangezien NADRA een goed functionerende overheidsinstantie is (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), is het merkwaardig dat een vriend van uw vader het document zou aanvragen als "oom". Opvallend is ook dat bij de namen van uw ouders niet de nummers van hun voormalige identiteitskaarten staan. Uw broer had zelfs nooit gehoord van de naam van die "oom" of die vriend van uw vader, Mahboob Ahmad. U gaf als verklaring dat hij deze persoon wellicht ooit eens gezien heeft toen hij klein was, maar zich niet bewust was van diens naam.

Verder is het bijzonder merkwaardig dat u in Pakistan niemand meer zou hebben die uitkijkt/zoekt naar uw dochter en/of man, tenminste als uw verklaringen in dezer op waarheid berusten

(gehoorverslag CGVS p.12). U zou geen contact meer hebben met de vriend van uw vader en ook hij zou uw contactgegevens niet hebben. Aangezien hij volgens uw verklaring de enige contactpersoon in Pakistan is, is dit niet geloofwaardig. Jullie laatste contact zou van augustus 2013 dateren en hij zou u toen gezegd hebben dat uw man dood is. Hij is dus de enige persoon die u mogelijks nieuws zou kunnen brengen betreffende het lot van uw dochter. Dat u het dan niet nodig acht dit contact opnieuw aan te spreken kan in die omstandigheden echt niet worden geloofd. U wekt hiermee minstens de schijn dat u zich het lot van uw dochter niet aantrekt. De geloofwaardigheid van haar zogenaamde verdwijning komt hierdoor andermaal op de helling te staan. Betreffende het nieuws dat uw man overleden is en dat dateert van augustus, kan u geen enkele informatie geven, bijvoorbeeld hoe die vriend dat vernomen heeft, wie hem dat heeft verteld, wat er precies gebeurd is, etc. Dat u dit niet heeft kunnen vragen is een allesbehalve overtuigend antwoord (gehoorverslag CGVS p10). Ook aan uw broer gevraagd of hij sinds jullie vertrek nog iets vernomen heeft van zijn nichtje of zijn schoonbroer, zegt hij dat "mijn zus daar misschien informatie over heeft" (gehoorverslag CGVS Khan Ali p.9). Dat hij niet op de hoogte zou zijn van het overlijden van uw man is nogmaals zeer ongeloofwaardig tenzij uw man niet overleden zou zijn en deze verklaring van u onjuist is. U kan ook geen enkel begin van bewijs neerleggen met betrekking tot zijn beweerde dood.

Uit het bovenstaande blijkt dat uw vluchtrelaas niet geloofwaardig is en u bovendien onvoldoende zicht geeft op uw werkelijke situatie in Pakistan, alsook uw familiaal netwerk en/of (actuele) verblijfplaatsen van uw familieleden. Bijgevolg kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten: nl. een geboorteakte, foto's van uw familieleden, medische documenten en rapporten van REF-world, kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De geboorteakte werd bovenstaand voldoende besproken, de foto's behoren tot de privésfeer en tonen geen absolute familieband aan, laat staan dat zij een begin van bewijs vormen voor de door u aangebrachte vluchtmotieven

Aangaande het psychologisch attest dd. 10 februari 2014 moet worden vastgesteld dat u in behandeling bent sinds mei 2013. Het gaat over een zeer summier attest, waarbij uw psychologische klachten gelinkt worden aan uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw man en dochter. De opnames in St-Jan, betreffen de periodes van 11 oktober 2013 tot 26 oktober 2013, van 15 augustus tot 16 augustus 2013 en op 14 januari 2014. Volgens uw eigen verklaringen en deze van uw sociaal-assistent heeft u het heel moeilijk om zelfstandig te wonen en uw kinderen te verzorgen. Uw jongere broer, die ondertussen meerderjarig is geworden, woont apart. Echter, zo het wel duidelijk is dat u hier in België alleen bent met uw kinderen, is er in de medische attesten onvoldoende aanwijzing dat de feiten zoals u ze presenteert zich ook zo hebben voorgedaan.

De door uw advocaat neergelegde rapporten zijn van algemene aard.

U legt geen enkel document neer dat toelaat uw vluchtrelaas en/of reisroute te controleren.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan

controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot dient nog te worden vastgesteld dat ook inzake de asielaanvraag van uw broer Khan Ali het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek, en in zeer ondergeschikte orde om haar de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift verscheidene persuittreksels betreffende de onveiligheid en de lamentabele mensenrechtensituatie in Pakistan.

Ter terechtzitting legt verzoekster nog twee attesten neer van een psycholoog, een aanvraag consultatie en een attest dat verzoekster zich heeft aangeboden bij de Dienst Geestelijke gezondheid van de vzw 'Le Méridien' alsook een persuittreksel over de dood van Dr. Faizal Manzoor.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoeksters relaas geen geloof wordt gehecht om reden dat (i) zij geen enkel document neerlegt dat haar relaas kan staven, (ii) zij niet aannemelijk maakt dat haar ouders bij een aanslag omkwamen, (iii) haar verklaringen inzake het incident in Jelhum, waarbij hun winkel beweerdelijk in brand werd gestoken, niet stroken met die van haar broer, (iv) het niet plausibel is dat verzoeksters familie na de beweerde ontvoering van haar dochter en haar echtgenoot geen hulp zocht bij de politie, noch bij de leiders van de sjjiitische gemeenschap in Hassanabdal, (v) verzoekster haar identiteit niet staft met een originele identiteitskaart en (vi) het ongeloofwaardig is dat er in Pakistan actueel niemand meer zou uitkijken naar verzoeksters dochter en echtgenoot.

Aangaande de ongeloofwaardigheid van haar relaas komt verzoekster niet verder dan het aanreiken van ongefundeerde *post factum* overwegingen. Zo stelt zij alsnog *“haar uiterste best te doen”* om het beweerde overlijden van haar ouders te staven, doch laat zij opnieuw na enig stuk voor te leggen dat deze overlijdens ten gevolge van een bomaanslag zou kunnen attesteren. Inzake de brandstichting van de winkel in Jelhum komt verzoekster niet verder dan het minimaliseren van haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal om de tegenstrijdigheid met de versie van de feiten die door haar broer werd uiteengezet af te zwakken, hetgeen niet overtuigt. Aangaande het niet zoeken van hulp bij de autoriteiten na de verdwijning van haar dochter komt verzoekster niet verder dan te stellen dat haar man wel naar de politie ging, maar *“niet geholpen werd”*, en dat *“zelf de dochter van de eerste minister wordt ontvoerd”*, doch geen van beide verklaringen doen afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de flagrant passieve houding van verzoekster en haar familie bij de ontvoering van haar dochter. Het manifeste gebrek aan interesse bij dergelijke zwaarwichtige feiten ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van de beweerde verdwijning. Ook over de beweerde dood van haar echtgenoot kan verzoekster geen enkele informatie geven. Zij kan niet toelichten hoe die vriend dat vernomen heeft, wie hem dat heeft verteld noch wat er precies gebeurd is. Bovendien blijkt verzoeksters broer niet op de hoogte te zijn van het overlijden van zijn schoonbroer, hetgeen de geloofwaardigheid van verzoeksters beweringen zwaar ondermijnt. Hoe dan ook kan verzoekster geen enkel begin van bewijs neerleggen met betrekking tot zijn beweerde dood.

Verzoekster onderneemt geen enkele poging om de vele pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten met enig objectief argument. De bovenvermelde motieven blijven derhalve onverkort overeind. De commissaris-generaal kon op basis van die motieven in redelijkheid besluiten dat aan het asielaas van verzoekster geen enkel geloof kan worden gehecht.

Wat betreft het mogelijke risico op vervolging omwille van verzoeksters loutere lidmaatschap van de sjjiitische gemeenschap van Pakistan, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat indien deze gemeenschap inderdaad geviseerd wordt door extremistische soennitische moslims, het voorkomen van dergelijke aanslagen eerder uitzonderlijk is. Het louter behoren tot de sjjiitische gemeenschap op zich is bijgevolg onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen. Een verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De persuittreksels neergelegd door verzoekster doen aan het voorgaande geen afbreuk aangezien deze louter betrekking hebben op de algemene situatie. De attesten van de psycholoog en consultaties op de medische dienst doen evenmin afbreuk aan het voorgaande aangezien hieruit enkel blijkt dat verzoekster angstaanvallen heeft die in verband moeten worden gebracht met de beweerde verdwijning van haar dochter en haar man. Zij zou ondertussen sedert einde 2013 terug een evenwicht gevonden hebben dank zij aangepaste medicatie.

2.3.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hoger bleek dat aanslagen tegen de sjjiitische gemeenschap eerder uitzonderlijk zijn, waardoor het loutere lidmaatschap van die gemeenschap op zich evenmin resulteert in een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b).

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet besliste de commissaris-generaal dat er geen nood is aan een subsidiaire bescherming gezien er in de regio van herkomst van verzoekster, de provincie Punjab, actueel geen toestand van willekeurig gewapend geweld heerst in de zin van bovenvermeld artikel. Dit blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarin wordt gesteld dat de situatie in de Punjab *“grotendeels stabiel”* is. Verzoekster betwist dit weliswaar in haar verzoekschrift en stelt dat *“er in de provincie Punjab sprake is van een toename in de aanwezigheid van terroristen”* doch laat anderzijds na om zelf aan te tonen dat er aldaar actueel een situatie van willekeurig geweld heerst die van die aard is dat dit voor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, resulteert in een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er in Punjab *“in de eerste twee maanden van dit jaar reeds 23 burgerslachtoffers vielen”*, doch laat na toe te lichten uit welke bron zij deze informatie bekomen heeft.

Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER